

i útraty předchozího vyrovnávacího řízení, útraty zastupování ve sporech a ostatních právních věcech mají přednost také jen co do hotových vydání. Podle § 50 odstavec (2) poslední věta konk. ř. nelze ovšem požadovati, aby bylo vráceno placení, které již bylo vykonáno. Avšak o to tu nejde, ano se nežadá vrácení toho, co správce podstaty na hotových výlohách zaplatil sobě neb osobě třetí, nýbrž o to, zda naložil se zálohou podle § 50 konk. ř. Zaplatil-li více, než při nedostatečnosti podstaty byl povinen, ručí podle § 79 odstavec (3) konk. ř., porušil-li tím povinnou péči, za majetkovou újmu všem účastníkům a věřitel, jemuž bylo zapláceno více, než podle § 50 konk. ř. mu příslušelo, může býti k vrácení přeplatku doháněn žalobou pro bezdůvodné obohacení. Poukazuje-li dovolací rekurent, že by správa byla těžkou povinností, kdyby správce podstaty — advokát měl dostati za prohrané spory při nedostatečnosti podstaty jen hotová vydání, a že by odporovalo advokátnímu řádu, kdyby advokát měl bezplatně pracovati, přehlíží, že i mezi věřiteli za podstatou platí při nedostatečnosti podstaty stejné poměrné nakládání s nimi a že nelze prostě podle časového pořadí zaplatiti ta hotová vydání, o něž bylo žádáno, na úkor ostatních pohledávek za hotová vydání, a že tu nejde o bezúplatné konání prací advokátních, nýbrž o to, že není dostatek prostředků k plné odměně advokáta, což se i mimo konkurs přihází.

Čís. 13529.

Bylo-li zástavní právo, jež jest v knihách sice dosud zapsáno, ale dluh jím zajištěný zanikl placením nebo spojením (konsolidací), převedeno po povolení vnucené správy, avšak před příklepem v dražbě, jest k němu při rozdělení nejvyššího podání za vydraženou nemovitost přihlížeti.

(Rozh. ze dne 11. května 1934, R II 201/34.)

Rozvrhuje nejvyšší podání za exekučně vydraženou nemovitost přikázal soud první stolice Josefu P-ovi v knihovním pořadí přihlášenou pohledávku přes odpor Dr. L-a a uvedl v tomto směru v důvodech: Proti přikázání pohledávky podal vymáhající věřitel Dr. L. odpor z toho důvodu, že jde o pohledávku, která byla vložena v pořadí vymazané pohledávky Občanské záložny 10.000 Kč v době, kdy co do nemovitosti v dražbě prodané byla v běhu vnucená správa. Odporem se dovolává odporovatel § 470 obč. zák. Než odporovatel jest na omylu. Takovýto převod při vnucené správě již zavedené jest bezúčinný jen při rozvrhu výtěžku vnucené správy, sám o sobě však trvá převod dále, nemůže jen požadovati uspokojení z rozdělovací podstaty získané vnucenou správou. Okolnost, že byla v době převodu pohledávky zavedena vnucená správa, jest v tomto případě bez významu, neboť předmětem tohoto rozvrhu jest nejvyšší podání při reální dražbě. Při reální dražbě takový převod jest neplatný v případě, že se převod stal po příklepu. V této exekuční věci se stal příklep dne 2. prosince 1932 a převod pohledávky nastal již dne 17. listopadu 1932, takže i tu jest pohledávka po právu. Rekurzí soud změnil napadené usnesení v ten rozum, že se k odporu vymáhajícího věřitele Dr. L-a při rozvrhu nejvyššího podání k po-

hledávce Josefa P-a nepřihlíží a že se důsledkem toho soudu první stolice ukládá, by tuto uvolněnou částku rozvrhl na zástavní věřitele vyšlé na prázdno. D ů v o d y: Názor soudu první stolice, že vnucená správa by vadila jen tomu, by bylo přihlíženo k zástavnímu právu Josefa P-a při rozvrhu výtěžku vnucené správy, že však nevadí tomu, by k němu přihlíženo nebylo při rozvrhu nejvyššího podání docíleného vnucenou dražbou hypotekárního statku, jest v rozporu se zákonem, který v § 470 obč. zák. takového rozdílu nečiní, nýbrž zcela jasně praví, že k takovému zástavnímu právu nesmí býti při rozvrhu výtěžku přihlíženo, když dříve, než bylo z knih vymazáno původní zástavní právo nebo než bylo převedeno zástavní právo, byl hypotekární statek prodán vnucenou dražbou nebo byla-li povolena jeho vnucená správa.

N e j v y š š í s o u d obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y:

Ustanovení § 470 obč. zák. praví, že se nepřihlíží při rozvrhu výtěžku k zástavnímu právu, jež jest v knihách sice dosud zapsáno, ale dluh jím zajištěný zanikl placením nebo spojením (konsolidací), nebyly-li až do příklepu nebo až do povolení vnucené správy nemovitosti neb zástavní právo na jiného převedeny. Uvádí tedy dva předpoklady, za nichž nelze přihlížeti k takovému zástavnímu právu, aniž by výslovně pravil, zda první předpoklad platí jen při rozdělení výtěžku z vnucené dražby a druhý předpoklad jen při rozdělení výtěžku z vnucené správy, či zda každý z předpokladů platí samostatně i při rozdělení výtěžku z vnucené dražby. Nedůsledný jest závěr rekursního soudu, odvozuje-li z toho, že druhý předpoklad platí i při rozdělení výtěžků ze vnucené dražby, poněvadž prý zákon nerozlišuje. Neboť z ustanovení toho plyne, že zahájení dražebního řízení nemá vůbec vliv na právo vlastníka nakládati s nemovitostí, nýbrž teprve příklep, tedy změna vlastnictví toto jeho právo ničí, a tím méně může zavedení pouhé vnucené správy, kde nejde o změnu vlastnictví, toto vlastníkové právo ničiti. Z toho následuje důsledný závěr, že převodu takového zástavního práva po povolení vnucené správy nepřekáží zahájení vnucené správy. Převod jest účinný, pokud jest dispozicí s kmenovým majetkem, a jest k němu proto přihlížeti při rozdělení nejvyššího podání, stal-li se před příklepem zavazené nemovitosti. Jen na výtěžku z vnucené správy nesmí býti nový nabyvatel účasten, an po povolení vnucené správy není oprávněn nakládati s výtěžky z vnucené správy a proto jen při rozdělení těchto výtěžků nesmí k takovému zástavnímu právu býti přihlíženo. Poněvadž Josef P. nabyl zástavního práva 17. listopadu 1932, tedy po povolení vnucené správy, ze dne 17. srpna 1932, avšak před příklepem, jenž se stal 2. prosince 1932, jest k zástavnímu právu při rozdělení nejvyššího podání za vydražené nemovitosti přihlížeti.

Čís. 13530.

Dvouletá lhůta § 9 odpůrcího řádu z roku 1914 jest konečná a není přípustné její další prodloužení.

(Rozh. ze dne 11. května 1934, Rv II 467/32.)